

רע"פ 3132/20 - יעקב בן יששכר נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 3132/20

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: יעקב בן יששכר

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו בעפמ"ק 58504-01-20 מיום 4.3.2020 שניתן על ידי השופט א' הימן

המבקש: בעצמו

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופט א' הימן) בעפמ"ק 58504-01-20 מיום 4.3.2020, בגדרונדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו וגזר דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו (השופט י' אונגר ביטון) בח"נ 72306-01-17 מימים 19.9.2019 ו-12.12.2019 בהתאמה.

2. למבקש נמסרה הודעת תשלום קנס בסיום 10.11.2017 בגין העמדת קטנועו על מדרכה, עבירה לפי סעיף 6(ד)(2) לחוק עזר לתל-אביב-יפו (העמדת רכב וחנייתו), התשמ"ד-1983 (להלן: חוקהעזר). המבקש ביקש להישפט חלף תשלום הקנס.

בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו הרשיע את המבקש בעבירה שיוחסה לו, תוך שדחה את טענתו

לפיה התמרור שהוצב במקום- האוסר על חניית כלי רכב דו גלגלי- אינו מהווה תמרור מחייב. נקבע, כי חניית כלי רכב על "מדרכה" אסורה לפי חוק העזר, ואילו הצבת התמרור נועדה "ליתן משנה תוקף לאיסור החוקי, ולהוות אלמנט נוסף שירתיע אודות האיסור הנובע מהחוק". למעלה מן הצורך נקבע עוד כי הליך הצבת התמרור במקום נעשה כדין.

עוד נדחתה טענת המבקש לפיה עומדת לו הגנה מן הצדק, נקבע כי לא עמד בנטל ההוכחה המוטל על הטוען לאכיפה בררנית, ולא הצליח לסתור את חזקת תקינות המנהל. עוד צוין, בין היתר, כי הראיות שהוצגו לבית המשפט מלמדות כי ביום שבו מסר פקח החניה את הודעת תשלום הקנס למבקש, נרשמו על ידו דוחות בגין כלי רכב דו גלגליים נוספים שחנו על המדרכה בקרבת מקום.

3. בגזר דינו עמד בית המשפט לעניינים מקומיים על כך שהקנס הנקוב בצידה של העבירה הוא 250 ש"ח, אך לבית המשפט קנויה סמכות לקבוע קנס גבוה מכך. בנסיבות הענין, בשל סרבול הדיון על ידי המבקש באמצעות זימון עדים שונים והעלאת טענות שאינן במקומן, באופן שגרם להתמשכות משמעותית של ההליך, השית בית המשפט על המבקש קנס בסך 1,200 ש"ח.

4. ערעור המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה.

נקבע כי טענות המבקש לגבי חוקיותו של התמרור שהוצב במקום אינן רלוונטיות, שכן העבירה בה הורשע אינה נובעת מהוראת התמרור אלא מהוראות חוק העזר. כמו כן, נדחתה טענת המבקש לאכיפה בררנית משלא נמצאה עילה להתערב בממצאי המהימנות שנקבעו בערכאה הדיונית.

בית המשפט המחוזי הטיל על המבקש הוצאות משפט בסך 1,500 ש"ח, "לנוכח טענותיו הבלתי מבוססות ... אל מול הכרעת דין ברורה ומנומקת כדבעי, הן מבחינה ראייתית-עובדתית כמו מבחינה משפטית". צוין כי אף שהמבקש אינו משפטן, ראוי היה לו להתייעץ בטרם הגשת הערעור ולהבין כי אין בסיס משפטי לטענותיו, ובכך לחסוך בזמן שיפוטי יקר.

5. המבקש, שאינו מיוצג, שב בבקשה שלפניו טענותיו כפי שנטענו בפני שתי הערכאות הקודמות שדנו בעניינו, הן לגבי חוקיותו של השילוט המורה על איסור חניה במדרכה, הן לגבי הגנה מן הצדק העומדת לו נוכח אכיפה בררנית שננקטה כלפיו, לטענתו, על ידי הרשויות.

6. דין הבקשה להידחות.

כידוע, רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים שבהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית בעלת חשיבות ציבורית, או כאשר מתעורר חשש לעיוות דין מהותי או אי צדק קיצוני (רע"פ 239/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (20.1.2020)). הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות מידה אלו, ודי בכך לדחותה.

למעלה מהדרוש, המבקש לא הצביע על פגם או אי חוקיות בהוראות חוק העזר האוסרות על חניית כלי רכב דו

גלגלי בשטח המוגדר כמדרכה. בנסיבות אלו, אין בטענותיו באשר לאי חוקיות התמרור כדי לסייע לו.

זאת ועוד, טענותיו של המבקש להגנה מן הצדק ממוקדות כל כולן בממצאי מהימנות שנקבעו בבית המשפט לעניינים מקומיים, והלכה היא כי ערכאת הערעור, קל וחומר "בגלגול שלישי", לא תתערב בקביעות מסוג זה (רע"פ 2332/20 בוחבט י.א. בע"מ נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (5.4.2020)).

7. הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, ד' בסיון התש"ף (27.5.2020).

ש ו פ ט